

Sygn. akt II PK 178/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko:

1. B. [...] Sp. z o.o. w W.,
2. H. Spółce z o.o. w W.
o odszkodowanie i zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 10 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej B. [...] Sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w
W.
z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. wyrokiem z dnia 23 stycznia 2014 r. odrzucił apelację wniesioną przez powoda M.K. w zakresie punktu I zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 sierpnia 2013 r. oraz oddalił apelację w pozostałym zakresie, a także oddalił apelację wniesioną przez pozwaną B. [...] Sp. z o.o. w W. i zniósł wzajemnie koszty postępowania odwoławczego.

Pozwana B. [...] Sp. z o.o. w W. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając ten wyrok w części, to jest co do pkt III i IV.

W podstawach skargi skarżąca zarzuciła naruszenie prawa materialnego, to jest art. 435 § 1 k.c. w związku z art. 366 k.c. w związku z art. 300 k.p.

We wniosku o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na konieczności rozstrzygnięcia, czy - w świetle art. 435 k.c. w związku z art. 366 k.c. i art. 300 k.p. - pozwany solidarnie zakład pracodawcy wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody powinien ponosić odpowiedzialność solidarną z innym zakładem pracy wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody, na którego terenie wydarzył się wypadek, jeśli powód wytoczył powództwo przeciwko obu zakładom jako współuczestnikom materialnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada dodać, że w przypadku występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. pośród wielu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Oznacza to w praktyce, iż zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie jest istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Za oczywiste w świetle poglądów judykatury należy bowiem przyjąć, że taka odpowiedzialność jest możliwa. Dla przykładu w wyroku z dnia 11 marca 2004 r., II UK 260/03 (OSNP 2004 nr 21, poz. 377), Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że pracodawca i zakład, na którego terenie pracodawca wykonywał czynności zlecone umową, ponoszą odpowiedzialność solidarną za szkodę wyrządzoną pracownikowi poszkodowanemu w wypadku przy pracy, jeżeli oba te podmioty odpowiadają na podstawie art. 435 k.c.

Niezależnie jednak od tego, że wskazana kwestia nie budzi wątpliwości w dotychczasowym orzecznictwie i już tylko z tej przyczyny nie może być uznana za istotne zagadnienie prawne wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego, należy także podkreślić, że została ona przedstawiona przez skarżącą w oparciu o okoliczności niemieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z ustaleń dokonanych przez Sądy *meriti*, co musi być uznane za próbę uzyskania rozstrzygnięcia z pominięciem ustalonego w sprawie stanu faktycznego sprawy i oceny dowodów dokonanej przez te Sądy. Sąd drugiej instancji ustalił bowiem, że powód w momencie zdarzenia nie świadczył pracy na terenie przedsiębiorstwa pozwanego H. Sp. z o.o. w W. i nie korzystał w tym czasie z należących do tego przedsiębiorstwa narzędzi pracy, a wypadek, któremu uległ, został spowodowany przez ruch przedsiębiorstwa należącego do pozwanej B. [...] Sp. z o.o., na terenie którego wypadek ten miał miejsce, przez wadliwe elementy składnika tego przedsiębiorstwa – przesuwnicę P11. Logiczne więc jest, że powód nie uległ wypadkowi w związku z ruchem przedsiębiorstwa pozwanego H. Sp. z o.o.

Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Regulacja ta koresponduje z brzmieniem art. 398³ § 3 k.p.c. zakazującego formułowania zarzutów kasacyjnych dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów. W konsekwencji takiego stanu rzeczy, wywody skarżącego pozostające w sprzeczności z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji i oparte na jego własnej wersji stanu faktycznego muszą być przez Sąd Najwyższy pominięte.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż pozwana nie wykazała potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.